

[Preben Møller Hansen]

ke ændre det i positiv retning for de mange tusinde, der har det skidt.

Vi er ikke et alt-eller-intet-parti, og det sagde vi fra den allerførste dag. Vi er et parti, der søger resultater. Vi skeler ikke til, hvem der kommer med forslagene; det er os underordnet. Vi stemmer for ethvert forslag, der betyder selv den mindste forbedring. Vi anerkender ikke den blokopdeling, der findes, idet vi alle sammen er valgt som enkeltpersoner, som ligemænd, og vi burde på et tidspunkt blive så voksne, at vi ikke siger, vi ikke kan stemme sammen med nogen, fordi de repræsenterer nogle andre. Det, man skal gøre, er at fremsætte nogle politiske forslag til beslutning, og de, der kan gå ind for det, skal naturligvis stemme ud fra deres overbevisning.

Men ligesom vi ikke er noget alt-eller-intet-parti, er vi heller ikke noget udflippet protest-parti, der kun fremsætter negative bemærkninger. De forslag, vi har fremsat, har vi også ledsaget med forslag til indkomster, der dækker de udgifter, som vi ønsker der skal være i vort samfund.

Så har vi hørt SF udtale, at der er tale om overbudspolitik. Jeg er selvfølgelig ked af, at en mand som hr. Jes Lunde giver udtryk for, at der er tale om overbudspolitik. Når man sidder i en hovedbestyrelse, som dette reelt er, og skal varetage en organisations medlemmers interesser, må man se helt konkret på, hvordan man skal klare situationen. Alle uden undtagelse i Folketinget har givet udtryk for, at Danmarks økonomi ikke er så god, som den burde være, og at det er nødvendigt, at vi retter den synkende skude op.

Så langt så godt, men så er spørgsmålet, hvordan vi bærer os ad med at rette skuden op. For os er der ingen tvivl: Hvis Danmark befinder sig i en økonomisk dårlig situation, må vi alle sammen være med til at rette skuden op. Vi er det fællesskab, det drejer sig om; det er vort land, det er vort folk, og vi har en forpligtelse til at redde det land og det folk, som vi er en del af.

Men spørgsmålet er unægtelig, hvordan vi skal bære os ad. Derom er der selvfølgelig forskellige opfattelser, alt efter hvem man repræsenterer. Vi repræsenterer – eller vil gerne være dem, der repræsenterer – de svageste i samfundet. Og hvad er det så, vi har sagt?

Vi har sagt, at der her i landet er nogle, der ned gennem årene har tilegnet sig store formu-

er, ikke bare millionformuer, men milliardformuer. Disse formuer kan vi konstatere ved de regnskaber, der blev opgjort pr. 31. december 1986. Hvis landet er i økonomiske vanskeligheder, ville det så ikke være rimeligt, at de, der har milliardformuerne, også ydede et bidrag til samfundshusholdningen? Det mener jeg er en ganske relevant idé.

Videre har vi foreslået, at man skal gøre omtrent det samme, som man har gjort i Sverige, nemlig at der skal betales en særskat af formuerne pr. 31. december 1986 på ikke 15 pct., men 10 pct. Det er altså efter SF's opfattelse overbudspolitik. Jamen hvem er det så, vi mener man skal tage pengene fra? Skal vi tage pengene fra bistandsmodtagere, pensionister, arbejdsløse eller arbejdende? For os at se gælder det om at være social i en sådan sag og tage pengene i de pengebeholdninger, der findes i vort land.

Derfor foreslår vi, at der i første omgang udskrives en særskat for formuerne, og det skulle kunne give ca. – et slag på tasken – 50 mia. kr. Det ville da ikke være penge for disse store formuer, at de mister 10 pct. Hvis vi ikke kan tage 10 pct. fra finanskapitalen, hvordan skal vi så nogen sinde få skabt social retfærdighed i vort land? Det, det gælder om for os, er hele tiden at holde målet klart: at hugge ind på merværdien, idet det er den, der kæmpes om i vort land. Men åbenbart er hr. Jes Lunde på SF's vegne af den opfattelse, at det ikke drejer sig om kampen om merværdien, men kun er et spørgsmål om at dele sol og vind lige. Sådan er det altså ikke; det gælder om at hugge ind dér, hvor de kæmpe formuer er, som er taget fra den arbejder, der har ydet en indsats på sin arbejdsplads.

Dernæst har vi fremsat et forslag, som fik SF til at gå helt baglæns og nærmest slå en saltomortale, nemlig at man her i Folketinget vedtager et forslag til lov om bunden opsparing. Det har Socialdemokratiet gjort utallige gange, og det har den nuværende regering ved statsminister Poul Schlüter gjort i 1985. Da lavede man et forslag til bunden opsparing, som gik ud på, at alle med en indtægt over 160.000 kr. skulle betale et kronebeløb i bunden opsparing. De ville få pengene udbetalt uden rentetilskrivning i 1992.

Nu kommer vi altså med et forslag, der går ud på noget nær det samme, men vi tager bare pengene andre steder. Vi har sagt, at der her i